

(מנחם מענדל לעפֿין / סאַטאַנאווער)

[1]

ספר קהלת שלמה

עם פירוש קצר והעתקה חדשה בלשון אשכנז לתועלת אחינו בית ישראל בארצות

פולין.

בשנת ה'תקע"ט לפ"ק

[2]

א (א) דאָס זענען די ווערטער קהלת'ס דוד'ס זון, מלך אין ירושלים.

ב (ב) הַבַּל הַבָּלִים, פֿלעגט קהלת צו זאָגן, הַבַּל הַבָּלִים, אַלדינג איז הַבַּל.

ג (ג) וואָס קומט דעם מענטשן דערויס מיט אַלע זיינע האַרעוואַניע, וואָס ער

דערהאַרעוועט זיך נאָר אונטער דער זון.

ד (ד) איין דור גייט פֿאַרביי און אַן אַנדער דור קומט ווידער אויף, נאָר די ערד בלייבט

אַזוי אייביק שטיין.

ה (ה) גייט ווידער אויף די זון, פֿאַרגייט ווידער די זון, אַלץ אין איר רו אַרײַן. זי

שיינט, זי שנאַפט נאָר אַהין.

ו (ו) ער גייט קיין דרום און דרייט זיך אויס קיין צפֿון, אַרום און אַרום גייט אויס דער

ווינט, און אַזוי קומט אָבער אַ מאָל אויס דער ווינט דער אייגענער.

ז (ז) אַלע טײַכן גייען אין ים אַרײַן און דער ים גייט נאָך אַלץ נישט איבער. ווהין די

טײַכן

[3]

גייען, פֿאַרשטיי, דאָרטן אַרום גייען זיי טאַקע ווידער צוריק.

(ח) אַלע זאַכן מאַטערן זיך, נאָר עס קען קיין מענטש גאָר נישט אַלץ אויסריידן, קיין אויג קען זיך דעראָן נישט זאַט אַנקוקן און קיין אויער קען זיך נישט גענוג פֿול אָנהערן.

(ט) וואָס אַ מאָל איז געוועזן, דאָס אייגענע וועט טאַקע ווידער זיין, און וואָס עס פֿלעגט זיך צו טון, דאָס וועט זיך ווידער אַלע מאָל טון, ס'איז גאָר אַלץ קיין נאָווינע נישט אונטער דער זון.

(י) אָפֿט מאָל וועט זיך אַ זאַך מיטגעבן, וואָס מע זאָגט "אוי וויי, אַ-דאָס אי" שוין שפּאַגל-ניי" – ס'לאַ היה, ס'שוין אַ מאָל אַזוי אויך געווען פֿאַר צייטנס, איי מיר זענען נאָך אַפֿשר גאָר אי אויף דער וועלט געווען.

(יא) עס געדענקט זיך שוין אַצונד נישט אָן דעם וואָס אַ מאָל פֿרײַער איז געווען: אָבער אָן די שפּעטערע זאַכן וואָס וועלן זיך ערשט טון, וועט מען נאָך שפּעטער אויך אָן זיי פֿאַרגעסן.

(יב) איך, קהלת, בין דאָס געוועזן: מלך איבער די ייִדן אין ירושלים.

(יג) איך האָב מיר צום האַרצן גענומען נאָכצושפירן און נאָכצוקלערן מיטן שכל איבער אַלעמען וואָס פֿאַרלויפֿט זיך נאָר אונטערן הימל. ס'שוין אויך אַ שלימזל, האָט עס גאָט אָנגעגעבן די מענטשן-קינדער זיך צו מאַראַטשן דעריבער.

(יד) כ'אַב אַכטונג געגעבן אויף אַלע אינטערעסעס וואָס טוען זיך איבער אונטער דער זון, צום שפּיץ איז אַלדינג אַ הַבֿל און אַן אומזיסטער קלאַפּעט.

(טו) וואָס אי' שוין קאַליע געמאַכט, קען מען שוין נישט פֿאַרריכטן, און וואָס גייט אָפֿ, קען

[4]

מען נישט דערלייגן.

(טז) כ'אַמיר טאַקע אַליין מיט מיר אַ מאָל דאָס האַרץ אַזוי אויס גערעדט: נאָ
אַט־זשע האָביך מיך שוין אי קליגער אי געניטער געמאַכט – מער פֿון אַלע וואָס
האַבן פֿאַר מיר געראַנדזעט אין ירושלים. און מיין האַרץ האָט עס אָנגעקוקט חכמה
און געניטשאַפֿט.

(יז) כ'אַמירך אויך דערויף געלייגט צו פֿאַרשטיין זיך אויף חכמה, און פֿאַרשטיין זיך
אויף שפּיל־וואַרג און נאַרישקייט. כ'אַב אָבער געוואָר געוואָרן, אַז דאָס איז אויך אַן
אומזיסט קאָפּדרייעניש.

(יח) וואָרן ביי צו פֿיל חכמה איז צו פֿיל שווער געמיט, און וואָס מער פֿאַרשטיין איז
מער אָנגסטן.